

Cinta Moliner

Esta entrevista és una aproximació a la gent gran del nostre poble, que pel fet d'haver viscut més anys, de ben segur tenen amuntó de coses per a contar-nos.

Rosa Selma Nos, coneguda per Rosita la Telà, ha complert els 90 anys, vídua de Fernando Nos, té dos fills, dos néts i una besnéta.

Ens rep a ca seua, del carrer de Castelló, número 7, la seua casa de tota la vida...

Jo vaig nàixer a la casa del costat, al núm. 5 d'este carrer, que era la casa de la meua família, després vinguèrem a viure a esta que també era del meu agüelo. Este carrer ha canviat moltes vegades de nom es va dir: carrer Miguel Traver, després General Mola i ara Castelló.

Ací davant mateix, on ara està l'oficina de Bancaixa, estava la caserna de la Guàrdia Civil, després el traslladaren a la Raval. Hi havia un mur i les "civiles", les dones dels guàrdies, quan passaven les processons, es ficaven totes a mirar com passava la gent.

Ens pot parlar de la seua època escolar...

L'escola m'agradava molt. Als tres anys ja anava a l'escola. Dª Anita va es deia la meua primera mestra. Vaig disfrutar molt amb les meues amigues i companyes, Mª Rosa Folch, Teresa de Mariano, Antonia la Pansera, Rosa la Manyana...i més que ara no em venen al cap, de fet algunes ja han faltat. Al matí féiem tasques de cal·ligrafia, geografia, matemàtiques... i per les tardes feiem labor i cantàvem tot el temps. Ens agradava molt cantar. També cantàvem al pati, quan jugàvem a rotgla: "Me quiero casar con una una viudita de Sant Nicolàs que sepa bordar ...."

Recordo encara la meua comunió, portava un vestit molt bonic. Per a encarregar-lo vam anar a Castelló en carro, mon pare, ma mare i m'agüela. Vam eixir de les Coves a les 4 del matí i vam aplegar a Castelló, a les 4 de la vesprada. Ens vam hostejar a l'Hostal de Sant Joan, a l'Avinguda Rei En Jaume, on després estaria el Banc de Bilbao, davant de Correus.

Conserva encara aquell vestit?

No, ens ho van pillar tot en la guerra. Teníem mol-

Rosa Selma de jove.

tes coses, mantons de Manila, barrets, roba, i tot es va perdre.... I mira que ho vam amagar i ben amagat, però igual ho van trobar.

Ha nomenat la guerra, qué recorda d'aleshores....

Que és de lo pitjor que he vist en els 90 anys que tinc de vida. Allò va ser increïble, el patiment de la gent i la por que teníem tots. Natros estàvem evacuats al mas de Moliner i allí van passar el pitjor, quan el front es va estabilitzar ací mateix, al costat del poble. Encara tinc al cap, i no se m'oblidarà mai, el soroll dels avions que bombardejaven el front. Jo només feia que resar i resar. Estàvem amb altres famílies del poble, la família dels Peringosos també estava allí. Quantes vegades he comentat amb Lluïsa la del Peringós, la por que